

Hello my old heart
how have you been?
Are you still there inside my chest?
I've been so worried
You've been so still
barely beating at all
(The Oh Hello's)

Puls 34

Sensommar

Vissa sjukdomar smyger sig bara på en. Så sakta att man inte kan säga säkert när de först dök upp. Symptomen är inte tillräckligt tydliga eller tillräckligt många för att man ska reagera tills en dag när de inte längre går att strunta i. Ibland är det inte ens en sjukdom utan bara ett tillstånd som skiljer oss från resten av världen, men vi kallar det sjukdom för att det är lättare att linda huvudet omkring.

Det är svårt att säga exakt när Vincents hjärta började sluta slå. Det kanske alltid hade varit så. Som en klocka som vridits upp för få varv, där maskineriet var på väg att stanna trots att resten av apparaten fungerade utmärkt.

Vincents hjärtkurva planade ut tjugo timmar innan han klev in i polishuset på Kungsholmen. Där instrumenten tidigare ritat höga berg och djupa dalar målades bara små försiktiga kullar upp och till sist blev även de för svaga för att driva runt syre till hela kroppen. Hjärtat flämtade till i en sista kraftan-strängning och sedan målade instrumenten bara ett rakt streck.

Trots det satt han nu mitt emot Axel F Svanfeldth, med tillräckligt hög puls för att skjuta ett papper med krav över det stora mörka skrivbordet.

Mässingsskylten på skrivbordet avslöjade att herr Svanfeldth var Distriktsåklagare. Den avslöjade inte vad F:et stod för. Nyhetsinslag i tv och tidningar benämnde honom alltid som Axel F Svanfeldth. Alltid med F:et uttalat men aldrig utrett. Vincent viftade bort tanken. Han hade sett honom förr såklart, det hade alla, men aldrig live även om de haft kontakt de senaste veckorna genom olika repre-sentanter.

”Det här är en jävla situation du har satt dej i.” Svanfeldths röst matchade hans enorma utseende. Han brummade som en stor björn, inte en stor snäll gosebjörn, den andra typen.

”Det där är det jag behöver.” Vincent petade listan ännu lite närmare Axel och sedan lutade han sig tillbaka. Hjärtat slog snabbare än det gjort på flera veckor men han var helt lugn. Utsida filbunke. Insida, en matris av möjliga händelser. Axel läste igenom listan innan han tittade upp igen.

”Skojar du?”

Vincent svarade inte.

”Är det här något slags skämt?” Axel lutade sig fram över skrivbordet så att det knakade i stolen.

”Allt.” Vincent såg Axel i ögonen. ”Ge mej det som står på listan så ger jag er det ni vill ha. Ni får århundradets största tillslag, förutsatt att ni levererar varenda detalj på den där listan.” Han knackade pekfingeret tre gånger i bordet för att förstärka varenda stavelse av ordet varenda.

”Lyssna nu.” Axel harklade sig. ”Du är inte i någon som helst position att ställa krav. Jag skulle kunna sy in dej här och nu.”

Vincent svarade inte.

”Och det här.” Han viftade med handen mot papperet. ”Det här är så jävla dumt att...” Axel läste vidare medan han pratade, ”nummer sex och nummer sju till exempel, vad tycker du jag ska göra åt dem? Bara åka ner till bårhuset och fråga efter...”

”Sjukhuset.” Vincent avbröt honom. ”Källaren på sjukhuset. Där hittar ni nummer sex. Och sjuan har ni i lager. Hyllvis. Kolla igenom era förråd för beslagtagna ägodelar så ska du se att ni hittar det som behövs. Ammunition ska inte heller vara nåt problem. Den används till träning hela tiden.”

”Du kommer behöva mer än lösa skott. Det förstår du va?”

”Det är bara en extra försäkring. Hoppas att vi inte ska behöva den.” Vincent mumlade det sista. Det blev tyst. Skrivbordet var gjort av mahogny och gav tyngd åt rummet. Fick Vincent att känna sig liten trots sina 187 centimeter. Det var meningen. Av samma skäl var besöksstolen lite lägre än skinnstolen Axel satt i. Det fanns psykologiska orsaker till det också. Det fanns psykologiska orsaker till det mesta i rummet. Ta bara den tjocka heltäckningsmattan. Den dämpade ljudet och fick unge herr si och så som stod med hatten i hand att känna sig säker. Ljudet läckte inte ut från det här rummet. Här inne kunde man säga vad som helst och det som sades stannade här inne. Man skulle känna sig säker. Säker men i underläge. Och det fungerade. Oftast.

”Det här är alldeles för farligt. Ni kommer aldrig att klara er. Om en enda av de här rättorna från din lista klarar sej undan så kommer du vara deras första punkt på agendan... Din familj kommer vara nummer två. Och sedan... Fan Vincent... Alla i din närhet hamnar i farozonen.”

Vincent avbröt honom.

”Apor, inte rättor. Och det är farligare för mej att fortsätta leva så som jag lever nu. Tro mej.”

Pulsklockan på armen kliade plötsligt men han tittade inte.

Axel andades tungt. Läste igenom listan igen. Fnös till och tittade upp från papperet.

”Det är för mycket som kan gå fel. Säg mig igen, varför ska jag inte bara ta dej och nöja mej med det?” Han slog ut med händerna. ”Och i vilket fall som helst. Om du gör det du beskriver här så måste vi ge oss efter dej också.”

”Skitsnack. Jag skulle göra er en tjänst. Jag är relativt ny inom området men det jag ser av ditt jurisdiktionella skrivbord är att det skulle behöva en rejäl städning. Det här...” Vincent petade till papperet när han pratade, ”...skulle göra ditt liv lättare år framöver men jag behöver en garanti från dej att ni inte kommer efter mej när jag gjort ert skitgöra.” Paus. ”Och du skulle ändå inte nöja dej med enbart mej av den enkla anledningen att jag är ointressant...”

Det fanns ingenting som speglade Vincents uttryck. Ingen chans för honom att se hur han själv uppfattades. Inga inglasade tavlor som speglade tillbaka det kortklippta, välansade lugn han försökte visa upp. Inga diplom som ramade in självsäker-heten där han satt i sin svindyra kostym och sina designerskor. Ingenting som berättade om han lyckades dölja bristen på färg i ansiktet efter att ha startats om med defibrillator mindre än ett dygn tidigare. Ett svårjobb rum.

”Det är ingen som vet vem jag är. Jag skulle inte göra någonting för din karriär. Ingen skulle bry sig det minsta om du satte dit en prospekt.”

”Du räknas knappast som en vanlig prospekt...”

”Men däremot...” Vincent höjde rösten för att inte bli avbruten. ”Däremot... skulle du driva igenom det här.” Han sköt papperet några centimeter framåt igen, ”skulle du bli

berömd. Hela avdelningen skulle glänsa i strålkastarljuset. På grund av dej. Och ni är inte så vana vid det. Det...”

”Jag kan inte garantera någonting.” Vincent förstod varför folk respekterade Axel. Han hade pondus. När han tittade upp var det med en blick som trängde igenom Vincent som magnetröntgen uppe på KS. En blick som skulle hitta detaljer andra missade. Han såg framför sig hur hans hjärta slog. Svagt, men tillräckligt för att hålla honom vid liv. Och pulsen hade faktiskt ökat lite de senaste timmarna, han behövde inte titta på pulsklockan för att veta det. Känslan var tillbaka i fingrarna vilket var bevis nog.

”Allt.” Vincent tittade inte mot Axel när han pratade. Han var två steg längre fram i tanken nu.

”Det här är inte ens trovärdigt.”

”Lämna det åt mej. Det är mitt jobb.” Vincent ställde sig upp, krokade av kavajen från butlern av trä innanför dörren. Det var klart. Han skulle inte få mer ok än så här. ”Jag tar historier som är nästan trovärdiga.” Han vände sig om och gick mot dörren omgiven av mörkt trä. Mörk panel med stuckatur, långa rader av rektangulära detaljer. Han la handen på handtaget och vände sig om innan han öppnade dörren. ”Det är det jag gör om dagarna. Mitt jobb är att ta historier som är nästan trovärdiga och göra dem trovärdiga. Men när kulorna börjar vina... så är det ditt jobb att inte tro allt du ser. Och du... för bådas vår skull. Ge dej inte efter mej när jag är klar. Jag kommer ge dej en tillräckligt trovärdig historia för att inte leta vidare.”

Rummet såg mindre ut nu än när han klivit in. Inte lika hotfullt. Han tittade en sista gång åt distriktsåklagaren innan han tryckte upp dörren med axeln och släppte ut lite av mörkret över de kalla marmorgolven i resten av polishuset.

Vår

Tyget sträckte sig ända upp till taket tjugo meter ovanför. Det var mörkt grönt. Så mörkt att det såg svart ut från publikens sida. Det retades med honom. Först smekte det honom lätt över kinden som för att övertyga honom om att allting var bra. En böljande varm och lätt smekning trots tyngden i de långa tyglängderna. Sedan slets det itu för att blotta ett helt nytt liv.

Det finns ögonblick i livet som definierar en människa. Ögonblick som efter att de är över har förändrat allting. Händelser som delar upp tiden i två delar. Innan och efter. Lanseringen av en ny produkt var en sådan händelse för Pears. Det enda som var större än det var när folk i ledningen för företaget tillsattes eller byttes ut. Idag skulle båda två presenteras samtidigt. Sist Pears släppte en produkt hade detaljer läckt ut fyra månader innan release. Precis så länge att konkurrenterna bara var lite sena istället för hopplöst efter. Något som, om det varit stöld, skulle genererat tillräckligt med skönt grönt under bordet för att köpa sig en egen ö någonstans. Med både egen armé och tjänstefolk. Om det nu var stöld förstås. Ordet på gatan surrade om det. Branschen var hårt drabbad av spionage och man hade inte lyckats hålla produkten hemlig den här gången heller. Det hade läckt ut att man tänkte presentera en stor nyhet på produktsidan och en lika stor nyhet på den organisatoriska. Det hade pumpat upp intresset till orgasmiska nivåer på gatan, men alla var inte lika nöjda. Aktien dök på grund av spionaget och företaget var skakat.

Hur som helst hade det inte varit några problem att fylla lokalen inför lanseringen. 1000 exklusivt inbjudna. Några tusen till utanför dörren som inte kom in. Men 1000 personer var alltså i lokalen. 900 av dem var helt vanliga V.I.P. kunder. Medlemmar som betalade lite extra för att behandlas som om de var lite extra. Resterande 100 var speciellt inbjudna för att styra de andra 900. Crowd control hade varit Vincents idé. Något han plockat upp i Kalifornien. Lämna aldrig skutan förarlös. Gudarna ska veta att det redan finns nog med saker som kan gå fel så kontrollera det som kontrolleras kan. Regel nummer ett: aldrig ett stort event utan någon som styr. Du.

Vincent kände hjärtat slå i bröstet. Lugnt och fint. En metronom. Det finns studier som visar hur hjärtat reagerar på olika stimuli. Vid upphetsning, rädsla, glädje. Olika människor är såklart rädda för olika saker. Är du rädd för höjder så bultar hjärtat lite extra om du hoppar fallskärm och om du är rädd för mörkret slår hjärtat som en liten fågelunges tills du tänder läslampan bredvid sängen när du vaknar på natten. Det finns studier som visar att 40% av Sveriges befolkning hellre skulle dö än att prata inför folk men Vincent var inte en av dem. Han drog inte upp en pistol och sköt sig genom munnen när det var hans tur att presentera. Han drog sig inte heller för att hoppa upp och sätta sig på balkongräcket på tjugotredje våningen för att skarva ett bloss. Han var inte rädd för höjder. Inte heller för eld eller tandläkaren eller en öppen garderobsdörr på natten. Han kom faktiskt inte ihåg om han någonsin varit rädd, och det här, att presentera, var hans område. Han berättade historier.

Det var han som hade gjort ledarna för företaget till rockstjärnor. Berättade deras livshistoria. Hittade saker i deras bakgrund som folk kände igen sig i, fick dem att vilja vara dem. Om verkligheten inte var bra nog så uppfann han saker. Startade rykten, lite för otroliga för att någon riktigt skulle kunna tro på dem, lite för otroliga för att man skulle kunna avfärda dem helt. Folk ville tro på otroliga historier. Ville fly tristessen i arbetarens liv.

Pears sålde en livsstil och folk var villiga att teckna det avtal som betydde att de köpte historierna. Tidigare hade han regisserat i skym-undan, men nu skulle han bli en av dem. Han

hade blivit befordrad till ny chef för marknadsföring. Tillsammans med produktchefen de enda två som rapporterade direkt till McManus, Pears CEO.

Han drog upp en pistol och vägde den försiktigt i handen innan han drog upp en till. Att döma av vrålet från publiken skulle det lika gärna kunna vara Beatles som var på väg ut på scen. Allt som skilde honom från de skrikande fansen var tyget. Det var årets överlägset mest emotsedda event och det var hans. Det finns som sagt ögonblick som definierar en människa. Han korsade pistolerna över bröstet. Men det här var inte ett sådant ögonblick. Heller.

Ridån slets åt sidan, Vincent tog två snabba steg in på scenen, duckade för Trinity som flög förbi klädd i svarta läderkläder, rullade runt över golvet och la sig på rygg med pistolerna riktade mot taket och när kulorna började vira åt höger och vänster kunde han inte hålla tillbaka en gäspning.